

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 933/06
07.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених "ББ" и "ВВ", ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог "ВВ" изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 13014/05 од 26.01.2006. године, у седници одржаној 07.09.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог "ВВ" изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 13014/05 од 26.01.2006. године.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П бр. 363/03 од 30.12.2004. године, исправљеној решењем П бр. 363/03 од 05.09.2005. године: ставом I изреке обавезани су тужени да тужили солидарно на име накнаде нематеријалне штете исплате за претрпљене физичке болове 150.000,00 динара, за претрпљени страх 50.000,00 динара, за душевне болове због наружености 50.000,00 и за душевне болове због умањења животне активности 525.000,00 динара, са законском затезном каматом на те износе од 20.12.2004. године до исплате; ставом II изреке утврђено је да је тужба повучена у делу у коме је тужилац тражио да се обавезе тужени да му накнади материјалну штету у висини изгубљене зараде; ставом III изреке обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 321.100,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 13014/05 од 26.01.2006. године, ставом I изреке потврђена је пресуда првостепеног суда, у делу става I изреке којим су обавезани тужени да тужиоцу солидарно исплате за претрпљене физичке болове 100.000,00 динара, за претрпљени страх 50.000,00 динара, за душевне болове због наружености 50.000,00 и за душевне болове због умањења животне активности 300.000,00 динара са каматом на те износе од 20.12.2004. године и у ставу III изреке. Ставом II изреке преиначена је пресуда првостепеног суда, у делу става I изреке, тако што је тужбени захтев тужиле за накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове за износ од 50.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности за износ од 225.000,00 динара, одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени Рудник угља АД је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. раније важећег ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77..."Службени лист СРЈ" бр. 3/02), који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. ЗПП, па је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема битне повреде из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП, зато што су разлози о одлучним чињеницама јасни и непротивречни, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати. Другостепени суд је оценио све жалбене наводе од значаја за пресуђење, као и наводе на које пази по службеној дужности, па се у ревизији неосновано истиче битна повреда из члана 375. ЗПП.

Саобраћајни удес између путничког возила марке "Мерцедес" регистарске ознаке БГ 936-74, у коме је тужила повређена као путник и теретног возила, власништво туженог "ВВ", а осигураног код тужене осигуравајуће организације, догодио се 13. фебруара 1993. године на путу аа_бб. До саобраћајног удеса је дошло искључивом кривицом возача теретног моторног возила. Тужила је претрпела тешке телесне повреде које се састоје у прелому од другог до шестог ребара са десне стране, прелому једног ребра са леве стране, прелому грудне кости и одцепљењу унутрашњег глежња десног скочног зглоба. Због тога је трпела физичке болове јаке, па средње и коначно лаке које ће трпети и убудуће, у трајању утврђено вештачењем. Трпела је примарни страх високог интензитета, потом секундарни страх средњег интензитета а потом страх лаког интензитета који је оставио трајне последице у њеној психичкој сфери. Услед претрпљених телесних повреда и страха, код тужиле је дошло до трајног умањења животне активности за 30%. Она са појачаним напором обавља свакодневне животне потребе везане за дуже стајање, ходање, бављење тежим физичким пословима и бављење спортом и рекреацијом, као и

припремање хране и одржавање хигијене. код тужиле је наступила наруженост средњег степена. тужена осигуравајућа организација је исплатила власнику путничког возила материјалну штету у висини од 147.852.000,00 динара дана 28.04.1993. године и 22.906.800,00 тадашњих динара дана 08.11.1993. године. Висина материјалне штете на дан штетног догађаја је, према налазу вештака, 12.256.861,01 динара.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одлучили о тужбеном захтеву уз разлоге које прихвата и Врховни суд Србије, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Правилно је становиште нижестепених судова о солидарној одговорности тужених за штету коју је тужилац претрпео. Одговорност туженог "ВВ" као имаоца теретног возила, чији је радник скривио саобраћајни удес, заснива се на одредбама чл. 170. и 174. став 1. Закона о облигационим односима, а одговорност туженог "ББ" произлази из уговора о обавезном осигурању моторних возила у смислу одредбе члана 941. ЗОО и одредбе члана 90. Закона о основама система осигурања имовине и лица који је важио у време штетног догађаја. Одговорност тужених је солидарна и тужилац коме припада право на накнаду нематеријалне штете по основу члана 200. став 1. ЗОО, има овлашћења да накнаду захтева од оба дужника. Ревизијски навод, да је тужена осигуравајућа организација у обавези да тужиоцу исплати целокупну штету зато што је у конкретном случају штета покривена сумом осигурања, није од значаја. Одредба члана 178. став 4. ЗОО, на коју се позива ревидент, прописује солидарну одговорност ималаца моторних возила према трећим оштећеним лицима. И у овом случају, они одговарају по правилима о објективној одговорности, а тужени власник возила, као ималац опасне ствари, не ослобађа се од одговорности на основу чињенице да је возило било осигурано код тужене осигуравајуће организације. Оштећени је, према члану 414. ЗОО, овлашћен да одштетни захтев истекне према осигуравајућој организацији, али то не значи да нема право да захтев истакне и према имаоцу опасне ствари. Њихова обавеза је солидарна, па је право оштећеног да изврши избор да ли ће тужити оба дужника или само једног од њих.

Ревизијски навод, да тужена осигуравајућа организација одговара до висине осигуране суме, а тужени "ВВ" као власник возила (опасне ствари) преко тог износа, не утиче на одговорност туженог имаоца опасне ствари. Пошто је у конкретном случају, штета на дан штетног догађаја била покривана сумом осигурања, тужени по различитим основима солидарно одговарају за целокупну штету. Када штета на би била покривена сумом осигурања, односно, када би њен обим био већи, тужени ималац опасне ствари би солидарно одговарао са осигуравајућом организацијом до висине осигуране суме, а преко тога би његова одговорност била самостална. Због тога обим штете у односу на суму осигурања није од утицаја на одговорност туженог имаоца опасне ствари, како се то у његовој ревизији неосновано истиче.

Имајући у виду све околности конкретног случаја, правило је примењено материјално право из члана 200. ЗОО, када је тужили досуђена новчана накнада нематеријалне штете за претрпљене физичке болове од 100.000,00 динара, за претрпљени страх 50.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 300.000,00 динара и наружености 50.000,00 динара. Тужили је досуђена правична новчана накнада нематеријалне штете, тако што је другостепени суд преиначењем, приликом одлучивања о захтеву за ову накнаду, као и о њеној висини водио рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада.

Врховни суд Србије је на основу члана 393. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа – судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн